

[Niels Helveg Petersen.]

dene, der sagde: tilslutning til fællesmarkedet vil være et væsentligt bidrag til at klare betalingsbalanceproblemerne. Ingen har lovet, at det kunne klares, uden at vi selv løste vore problemer, hvad vismændene meget klart fremhævede. Men, siger hr. Gert Petersen, nu er betalingsbalanceunderskuddet i år altså 3-4 gange — det er nu nok snarest 5 eller måske 6 gange — større end sidste år, og det er, som om det så skal hænge i luften, at det er på grund af medlemskabet af fællesmarkedet. Hr. Gert Petersen vil vist ikke påstå, at en notorisk nettogevinst for landbruget på over 2 milliarder kr. i år skulle have forværret vores betalingsbalance, han vil vel ikke påstå, at en forbedring i bytteforholdet i vor samlede udenrigshandel skulle have forringet vor betalingsbalance. Vores betalingsbalance forringes jo af ganske andre forhold: af importtoldens afvikling, af prisstigningerne i udlandet og af et for stærkt indenlandsk efterspørgselspres, som fører til, at vi ikke har haft den økonomiske udvikling under kontrol. Når betalingsbalancen ikke er blevet forbedret i år, så er det ikke EF's skyld, så er det på trods af EF-fordelen, hvad der gør betalingsbalanceunderskuddet i år så meget des mere beklageligt og skal vi sige stort, når vi skal vurdere dets reelle størrelse.

Endelig med hensyn til priserne. Der er til folketinget fra monopoltilsynet kommet en redegørelse af 16. august i år. Den siger, at i de fem første måneder af 1973 var der en stigning i forbrugerprisindekset herhjemme på godt 5 pct. Af disse 5 pct. skyldes de 0,5 pct. prisstigninger, som havde sammenhæng med EF-medlemskabet, så jeg savner en dokumentation for, at EF-medlemskabet har ført til prisstigningerne, og jeg bemærkede også, at hr. Gert Petersen ganske lod den diskussion ligge, som ligger i, at vi i kraft af valutasamarbejdet har kunnet hævde kronens stilling og dermed undgået en devaluering og dermed undgået en stærk fordyrelse af importen.

Om det udenrigspolitiske samarbejde er der jo aldrig nogen der har påstået, at der ikke her var et ønske om gensidige konsultationer inden for EF; det er der, og det har vi sagt klart forud for folkeafstemningen. Men når hr. Gert Petersen siger, at nu optræder

vi som en fasttømret blok, så må der jo deri ligge en forestilling om, at det af omverdenen betragtes som noget aggressivt. Men er det rigtigt? Hvad er der sket i forholdet mellem det udvidede fællesmarked og Østeuropa f. eks. i dette år? Kan man overse, at der netop i forholdet mellem fællesmarkedet og Østeuropa — det er jo i den sammenhæng, blokpolitikken så ofte kommer ind i billedet — har været en tilnærmelse, og at denne tilnærmelse efter alt at dømme kun er på et begyndelsesstade? Hvorledes kan man med den udvikling i betragtning — samtidig med sikkerhedskonference osv. — påstå, at der her er tale om en blokdannelse aggressivt vendt imod omverdenen? Det har jeg svært ved at forstå.

Så sagde hr. Gert Petersen, at han havde ikke anbefalet at stemme på SF, han havde anbefalet at stemme på politikere, der var imod EF. Må jeg spørge: er det dem, der var imod EF, eller er det dem, der stadig væk er det? Hvem er det, man skal stemme på? Er det f. eks. også socialdemokrater, der inden for socialdemokratiet er gået ind på — eller har forhandlet sig frem til, hvordan man nu vil formulere det — en enighed om den socialdemokratiske markedspolitik? Kan man stemme på sådanne folk? Kan man stemme på folk inden for det radikale venstre, der var modstandere af tilslutning, men som siden er gået ind på en linje, som vi skal følge inden for EF? Kan man stemme på tidligere EF-modstandere, som nu er blevet medlemmer af en regering? Hvem er retfærdig? Det synes jeg hr. Gert Petersen skylder os et svar på. Og hvem skal for øvrigt afgøre det?

Jeg vil gerne takke statsministeren for hans svar vedrørende menneskerettighederne og sige, at jeg synes, det er væsentligt at få trukket frem, at der fra dansk side er opmærksomhed over for dette problem.

Så vil jeg godt sige ganske kort om økonomien, at det er sådan, at det er de samlede offentlige udgifter, vi må tage i betragtning. Det gjorde budgetministeren i sin tale, sin korte tale, hele tiden. Vi skal vurdere den økonomiske påvirkning, der stammer fra de offentlige budgetter, ud fra det behov, der er for en påvirkning, ud fra det synspunkt, at det er resultaterne af den økonomiske politik, der tæller, det vil sige, at det er re-